

Arrest

nr. 101 668 van 25 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 4 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 21 maart 2013.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die loco advocaat C. DRIESEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De eerste asielaanvraag van verzoekster werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 37 800 van 28 januari 2010 omdat haar asielrelaas ongeloofwaardig is. De tweede asielaanvraag van verzoekster werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 72 156 van 20 december 2011 eveneens omdat haar asielrelaas ongeloofwaardig is.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

De Raad stelde bij arrest nr. 72 156 van 20 december 2011 de ongeloofwaardigheid vast van verzoeksters asielrelaas. In haar derde asielaanvraag volhardt verzoekster in het ongeloofwaardige relaas van de eerdere asielaanvraag en zodoende verwijst zij naar het asielrelaas van haar echtgenoot, die een bijkomend document neerlegt. Te dezen vermag het voorleggen van documenten niet de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas te herstellen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Een lezing van 's Raads arrest nr. 37 800 van 28 januari 2010 en nr. 72 156 van 20 december 2011 maakt duidelijk dat van geloofwaardige verklaringen geen sprake is.

Verzoekster wijst er in haar verzoekschrift op dat de bestreden beslissing in essentie gebaseerd is op de negatieve beslissing inzake verzoeksters schoonbroer, maar meent dat het niet aan verzoekster is om de vermeende ongeloofwaardigheid van haar schoonbroers asielrelaas punt per punt te weerleggen. Vermits verzoekster zich beroept op dezelfde asielmotieven uit haar eerdere asielaanvragen die reeds werden beoordeeld en waarvan de ongeloofwaardigheid werd vastgesteld, kan dit argument echter niet de in de bovenvermelde arresten vastgestelde ongeloofwaardigheid van het asielrelaas herstellen gelet op de kracht van gewijsde van deze arresten.

Verweerder merkt in zijn nota met opmerkingen terecht op dat geen enkele rechtsregel hem verplicht om een apart tweede gehoor te organiseren voor het onderzoek naar de subsidiaire bescherming vermits dit onderzoek, zoals het werd gevoerd, voldoet aan de in de richtlijn vervatte minimumnormen.

Verzoekster voert in haar derde asielaanvraag een nieuw element aan, waarvan verzoekster verklaarde dat dit de hoofdreden vormde voor haar vlucht uit haar land van herkomst. Verzoekster stelt namelijk dat zij van haar broer, die als tolk werkzaam was voor het Rode Kruis en in 1997 werd vermoord, vlak voor zijn dood documenten overhandigd kreeg die de overheid in een slecht daglicht zouden plaatsen. Vanaf verzoeksters echtgenoot problemen kende met de autoriteiten omwille van zijn broer, ging verzoekster voor advies naar het toenmalige hoofd van OMON in Makhatchkala, die verzoekster aanraade de documenten niet te gebruiken om de belagers van verzoeksters echtgenoot af te schrikken. Verzoekster bracht de documenten naar haar zus die ze in een kluis bewaarde. Twee dagen later, in juni of juli 2008, werd verzoekster aan haar werkplaats ontvoerd en vier dagen vastgehouden. Ze werd geslagen en aangerand. De belagers waren uit op de documenten die verzoekster van haar broer had gekregen en waren van plan verzoekster net als haar broer om te brengen. Sinds begin 2012 wordt verzoekster tevens gezocht en strafrechtelijk vervolgd omwille van deze documenten, vermoedelijk nadat verzoeksters neefje, die in september 2012 werd vermoord, deze documenten openbaar had gemaakt. Ter staving van dit nieuwe element legde verzoekster enkele documenten neer: een huiszoekingsprotocol en een kennisgeving van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van de strafrechtelijke vervolging van haar persoon. De Raad stelt echter vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van dit nieuwe element, duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoekster komt in haar verzoekschrift niet verder dan het minimaliseren en vergoelijken van slechts enkele van deze motieven, doch laat na een poging te ondernemen om de vaststellingen van de bestreden beslissing te ontkrachten met objectieve argumenten die steun vinden in het administratief dossier. Het relaas is ook op dit punt ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Er kan immers aangenomen worden dat indien verzoekster werkelijk vreest voor haar leven in haar land van herkomst

zij de hoofdreden van haar vlucht uit haar land van herkomst zou vermeld hebben in haar eerste en tweede asielaanvraag, wat niet het geval is.

Aldus worden geen bewijselementen aangebracht die van die aard zijn dat zij op zekere wijze aantonen dat 's Raads arrest nr. 72 156 van 20 december 2011 anders zou zijn geweest indien deze elementen alsdan zouden hebben voorgelegen. De derde asielaanvraag bevat verder geen elementen die aanleiding kunnen geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade die zich zou hebben gemanifesteerd na het vellen van voormeld arrest.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Gelet op het voorgaande lijkt verzoekster niet in staat om aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Rusland."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 7 maart 2013 opgenomen grond, beperkt verzoekende partij zich tot een loutere verwijzing naar het verzoekschrift. Daar verzoekende partij ter terechtzitting van 19 april 2013 slechts stelt te verwijzen naar het verzoekschrift, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de beschikking van 7 maart 2013 opgenomen grond formuleert, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist.

Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar de Russische Federatie .

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng april tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier,

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS